

Arrest

nr. 124 250 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. DONCK loco advocaat A. DESWAEF en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Iraans staatsburger van Farsi origine afkomstig van de stad Teheran, verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de autoriteiten. Uw zus en haar echtgenoot waren sinds jaren politiek actief. Uw zus was vaak bij u thuis met haar activiteiten bezig. Zij had er een computer ter beschikking en twee aktetassen met benodigdheden. Op 10 september 2012 (20 Shahrivar 1391) werd u plots gearresteerd. Tijdens uw gevangenschap hoorde u dat uw zus en schoonbroer hetzelfde was overkomen. Men martelde u en wilde meer te weten komen over de activiteiten van uw zus. Uiteindelijk kwam u na 58 dagen op borg vrij en vernam u dat uw schoonbroer tijdens zijn gevangenschap was overleden. U dook al snel onder en verliet 7 maanden later u uw land van herkomst en reisde u naar België waar u op 17 september 2013 en op 18 december 2013 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u zo goed als niets weet over de activiteiten van uw zus. U stelde dat uw zus politiek actief was, maar wat daar juist onder moest worden verstaan kon u niet zeggen. U wist niet of ze lid was van een politieke partij of ze opkwam voor mensenrechten en dergelijke meer (cgvs, p. 6). U stelde dat uw zus met haar politieke activiteit begon aan de universiteit, hierdoor in de problemen kwam met de Islamitische Beweging en uiteindelijk samen met haar man in 1385 (2006-2007) geschorst werd (cgvs, p. 6). Twee keer werd u gevraagd welke deze problemen waren en wat de aanleiding van de schorsing was. De eerste keer antwoordde u dat u het niet wist, dat 'ze zeker actief waren', de tweede keer deed u er het zwijgen toe (cgvs, p. 6-7). Dat u dit niet zou weten is zondermeer opmerkelijk. Een schorsing van een universiteit is een zware sanctie en zoals u zelf zei wilden uw ouders dat uw zus zou stoppen met haar activiteiten (cgvs, p. 7). Redelijkerwijze mag er dus worden aangenomen dat er in de familie over gepraat werd. U zei ook dat u een goede band had met uw zus (cgvs, p. 7). Er mag dus eveneens worden aangenomen dat toen zij uit de universiteit gezet werd omwille van haar ideeën u toch een zeker interesse zou tonen en haar zou vragen wat er precies aan de hand was. U wist eveneens niet bij welke organisatie, groepering of partij uw zus actief was (cgvs, p. 6-7). Hoe en via welke perso(o)n(en) uw zus politiek actief werd kon u evenmin zeggen, u wist enkel dat het aan de universiteit gebeurde en misschien via haar man, maar zeker bleek u het niet te zijn (cgvs, p. 7). U kende ook geen van haar medestanders (cgvs, p. 11). En u kon niet zeggen wat uw zus wilde bereiken met haar acties, waar ze precies voor stond. Op de betreffende vraag antwoordde u dat dit haar probleem was (cgvs, p. 11). Dat uw zus gezien de situatie in Iran discreet is betreffende haar netwerk is aannemelijk, maar dat u geen enkel idee hebt van de mening van uw zus en blijk geeft van totale desinteresse voor haar doelstellingen is volkomen onaannemelijk.

Bijkomend dient er op te worden gewezen dat u zichzelf tegenspreekt aangaande de activiteiten van uw zus. Zo stelde u aan het begin van uw relaas twee maal dat uw zus foto's en films maakte van demonstraties, onder andere die van de groene beweging, en deze verspreidde (cgvs, p.6). Toen hier later tijdens het gehoor op teruggekomen werd ontkende u dat u dit zou hebben gezegd en stelde dat uw zus dit niet deed (cgvs, p. 11). Gevraagd of ze de filmpjes en foto's dan niet zelf maakte antwoordde u dat u dit niet wist. Op de vraag waar dit beeldmateriaal dan wel vandaan mocht komen gaf u geen antwoord en knikte ontkennend (cgvs, p.11).

Er moet voorts worden opgemerkt dat de houding die u aannam ten aanzien van de activiteiten van uw zus op zichzelf heel bevreemdend is. Uw zus gebruikte sinds ze was getrouwd in 1389 op regelmatige uw huis om er te werken aan haar politieke activiteiten. Op een ander ogenblik stelde u dan weer dat ze dit al 6 jaar deed (cgvs, p.5, 8). Het kwam echter nooit in u op zich vragen te stellen bij wat ze deed. Zelfs toen uw zus u een code gaf en erbij vertelde dat deze diende als wachtwoord, mocht het ooit voorkomen dat een onbekende de aktetassen bij u zou komen oppikken, stelde u zich geen vragen (cgvs, p. 8). U stelde er nooit bij te hebben stil gestaan dat de activiteiten van uw zus zulke gevolgen zouden kunnen hebben. Dit alles doet zeer verbazen. Van iemand met een hooggeschoold profiel als het uwe, mag worden aangenomen dat hij/zij kan inschatten waartoe politieke activiteiten die niet compatibel zijn met de overtuigingen van het regime kunnen leiden. Dat u zich zelfs in het licht van de nasleep van de verkiezingen van 12 juni 2009 (22 khordad 1388) nooit enige vraag gesteld heeft bij wat uw zus aan het doen was en bij de mogelijke repercussies die haar activiteiten in uw huis voor u konden hebben is absoluut ongeloofwaardig. Na voorgaande vaststellingen komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de vermeende politieke activiteiten van uw zus ernstig op de helling te staan.

Ook betreffende uw eigen arrestatie en gevangenschap legde u weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen af. U stelde dat u gearresteerd werd op 10 september 2012 (20 Sharivar 1391). Gevraagd naar het tijdstip van de arrestatie van uw zus stelde u dat ze vóór u gearresteerd werd, maar uw wist niet exact wanneer. U stelde ook dat ze samen met haar man, op hetzelfde moment werd gearresteerd (cgvs, p. 7). Later tijdens het gehoor zei u dat uw schoonbroer slechts enkele uren voor u gearresteerd werd, werd aangehouden (cgvs, p. 11). Gevraagd naar de gevangenis waar uw schoonbroer gevangen had gezeten zei u dit niet te weten (cgvs, p. 11). U kon ook niet zeggen in welke gevangenis u opgesloten zat. U gaf aan dat het niet in een gevangenis was maar in iets dat leek op een oud verlaten huis (cgvs, p. 11). Ook met betrekking tot de borg die werd betaald voor uw vrijlating kon u weinig kwijt. Zo kon u niet zeggen hoe een borgstelling precies in zijn werk ging en gaat u er vanuit dat de eigendomsakte die gebruikt werd zelf afgegeven werd (cgvs, p. 9-10). Uit de informatie waarover

het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat de akte zelf niet in beslag genomen wordt maar dat deze wordt teruggegeven na inzage van de kadasters. Wanneer de borg wordt bepaald wordt hiervan een soort proces-verbaal opgemaakt waarvan zowel de garant als de beschuldigde een kopie krijgen. De borg houdt op te bestaan op het einde van de gerechtelijke procedure, zijnde het vonnis. Dit impliceert dat er een procedure tegen u zou zijn opgestart. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u stelt helemaal nooit voor een rechter te zijn verschenen (cgvs, p. 8). Bovenstaande vaststellingen ondergraven bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen in hoge mate.

Voorts dient erop te worden gewezen dat het geheel van uw verklaringen bijzonder weinig doorleeft overkomt. Zo werd er reeds gewezen op het feit dat u zich totaal niet interesseerde voor de bezigheden en denkbeelden van uw zus. Maar ook over de periode na uw arrestatie legt u bevreemdende verklaringen af. U zat gedurende 7 maanden ondergedoken en zou in al die tijd nooit geïnformeerd hebben naar het de omstandigheden waarin uw zus verkeerde (cgvs, p. 10). U stelde weliswaar dat uw vader pogingen ondernam om haar vrij te krijgen, maar wat hij precies deed wist u helemaal niet (cgvs, p. 10). Na zelf bijna twee maanden gevangen te hebben gezeten en na de dood van uw schoonbroer mag er redelijkerwijze worden aangenomen dat u minstens enige bezorgdheid zou getoond hebben over het lot van uw zus. Dat u niet één maal naar de situatie van uw zus peilde is volkomen ongeloofwaardig.

Op basis van al het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u aangebrachte kopie van uw geboorteboekje (shenasnameh) houdt immers geen enkel verband met de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48 en volgende en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij voert eveneens aan dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij er maar op los redeneert, "*knipt en plakt hoe het haar goeddunkt*" en tot besluiten komt die geen steun vinden in het dossier. Zij tracht de verschillende motieven in de bestreden beslissing te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor

niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij zo goed als niets weet over de activiteiten van haar zus, betoogt zij dat verwerende partij zich in feite slechts op enkele zaken concentreert en eruit afleidt dat de vermeende politieke activiteiten van haar zus ernstig op de helling komen te staan. Verzoekende partij kaart aan dat zij meermaals heeft uitgelegd wat ze over deze politieke activiteiten van haar zus en diens echtgenoot wist. Zo wist zij te zeggen dat haar zus tegen de overheid is, dat zij protesteerde tegen het feit dat er geen vrij stemrecht is in Iran en dat zij tegen de “gang van zaken” was. Verwerende partij heeft deze elementen volgens haar echter volledig genegeerd en enkel aandacht besteed aan het feit dat zij geen concrete naam van een politieke beweging of van medestanders kon geven.

Bovendien heeft verwerende partij in haar beslissing zelf erkend dat het gezien de situatie in Iran aannemelijk is dat haar zus discreet was betreffende haar politieke activiteiten. Dit geldt des te meer wanneer het om familieleden gaat en men ze beter wil beschermen.

Verzoekende partij geeft verder ook aan dat haar zus haar politieke activiteiten in het geheim heeft moeten voortzetten nadat haar ouders hebben aangedrongen om te stoppen met deze activiteiten. Eveneens wordt over het hoofd gezien dat zij tijdens haar gehoor wel degelijk drie namen heeft kunnen geven. Voorts haalt verzoekende partij ter vergoelijking van haar onwetendheid aan dat zij er tijdens haar gehoor minstens twee keer op gewezen heeft dat haar zus zeer introvert en stil was en dat ze alles voor zich hield. Verwerende partij heeft echter helemaal geen vragen gesteld over de persoonlijkheid van haar zus, bekritiseert verzoekende partij.

Waar verwerende partij nog specifiek opmerkt dat verzoekende partij niet kon vertellen welke problemen haar zus kende op de universiteit en wat de aanleiding was van haar schorsing, legt verzoekende partij uit dat haar onwetendheid niet alleen te maken had met het taboe dat rond de activiteiten van haar zus heerste, maar ook met het feit dat zij al lang niet meer thuis woonde bij haar ouders en haar zus. Verwerende partij heeft het niet één keer nodig geacht om te vragen tot wanneer zij en haar zus onder hetzelfde dak leefden met hun ouders, wat toch een aantal gevolgen heeft omtrent het kennis hebben van een aantal gesprekken die thuis normaliter plaatsvinden, zo stelt verzoekende partij.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekende partij zo goed als niets weet over de activiteiten van haar zus. Zo kon verzoekende partij niet zeggen of ze lid was van een bepaalde politieke partij of een bepaalde groepering, of ze opkwam voor de mensenrechten, welke de problemen waren die haar zus door haar politieke activiteiten aan de universiteit zou hebben gekregen en wat de concrete aanleiding was van haar schorsing aan de universiteit, hoe en via wie haar zus politiek actief werd, wie haar medestanders waren, wat haar zus precies met haar activiteiten wenste te bereiken en waar ze precies voor stond. Verwerende partij besluit dat, hoewel het gezien de situatie in Iran

aannemelijk is dat haar zus betreffende haar netwerk discreet is, het volkomen onaannemelijk is dat verzoekende partij werkelijk geen enkel idee heeft van de mening (en de activiteiten) van haar zus en dat zij hier ook geen enkele interesse voor heeft getoond. Waar verzoekende partij ter vergoelijking aanhaalt dat verwerende partij zich slechts op enkele zaken heeft geconcentreerd en dat zij de overige elementen heeft genegeerd, zoals het feit dat zij wel degelijk kon aangeven dat haar zus tegen de overheid en tegen de “gang van zaken” in Iran is en dat zij ook nog drie namen heeft kunnen geven, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor enkel op zeer algemene wijze heeft aangegeven dat haar zus tegen de overheid is, dat zij problemen kende met de islamitische beweging, dat zij tegen de gang van zaken protesteerde, zoals het feit dat er geen vrij stemrecht is in Iran (administratief dossier, stuk 5, p. 6 en 11) en dat er tijdens de ondervragingen door de Iraanse autoriteiten drie namen werden genoemd. Hierbij merkt de Raad op dat deze drie voornamen dan ook het enige is wat verzoekende partij over deze ondervragingen kan vertellen. Zo zouden tijdens deze ondervragingen niet eens namen gevallen zijn van bepaalde politieke groeperingen (administratief dossier, stuk 5, p. 7). De Raad is van oordeel dat de verwijzing naar deze uiterst algemene informatie helemaal geen afbreuk kan doen aan het feit dat verzoekende partij verder helemaal niets weet te vertellen over de concrete politieke activiteiten en interesses van haar zus en dat zij hier ook nooit interesse voor heeft getoond. Betreft de argumenten dat verwerende partij zelf aangeeft dat het gezien de situatie in Iran aannemelijk is dat haar zus discreet was betreffende haar politieke activiteiten, te meer nu zij haar familieleden wenste te beschermen, dat haar zus haar activiteiten in het geheim diende verder te zetten, dat verzoekende partij overigens niet meer samenleefde met haar zus en haar ouders, hetgeen toch wel een aantal gevolgen heeft omtrent het kennis hebben van een aantal gesprekken die thuis normaliter plaatsvinden en dat zij ook nog verschillende malen heeft aangegeven dat haar zus een stil en introvert persoon is die alles voor zich houdt, merkt de Raad op dat ook deze bemerkingen niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij totaal onwetend blijkt te zijn over de politieke ideeën, activiteiten, doelstellingen van haar zus en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend (aan de universiteit) en voor het feit dat verzoekende partij hier op geen enkel moment interesse voor heeft getoond. Daarbij wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat haar zus reeds geruime tijd – sinds 1389/sinds zes jaar geleden – bij haar thuis politieke activiteiten uitoefende. Zo had haar zus bij verzoekende partij thuis een computer staan, had zij er twee aktetassen achtergelaten en werkte zij op deze computer wanneer de man van verzoekende partij niet thuis was. Gevraagd naar wat ze deed, verklaarde verzoekende partij dat ze foto's en films keek over demonstraties, over de ordediensten die de mensen sloegen. Verzoekende partij kon niet zeggen wat er in de aktetassen zat (administratief dossier, stuk 5, p. 6, 7). Verzoekende partij heeft dienaangaande uitdrukkelijk aangegeven dat zij zich nooit vragen heeft gesteld bij deze activiteiten, dat zij er zelfs niet aan gedacht heeft dat haar zus het lef had om zoiets te doen en dat zij er niets over gevraagd heeft omdat zij nooit had verwacht dat het zo'n vaart zou nemen, zelfs niet nadat haar zus haar vertelde dat men een code moest geven om aan haar spullen te komen (administratief dossier, stuk 5, p. 8). De Raad leidt uit deze verklaringen af dat verzoekende partij, hoewel haar zus gedurende jaren *nota bene* bij haar thuis politieke activiteiten zou hebben ondernomen en er materiaal – een computer en aktetassen waarvan verzoekende partij de inhoud niet kende – zou hebben afgezet dat haar logischerwijze ernstig in de problemen zou kunnen brengen, helemaal geen interesse toonde in de ideeën/activiteiten van haar zus. Verzoekende partij, noch haar echtgenoot, zo blijkt uit het gehoorverslag, hebben zich kennelijk op geen enkel moment druk gemaakt over deze activiteiten die in hun eigen huis plaatsvonden en hebben steeds nagelaten om te vragen waar de zus van verzoekende partij, die nochtans eerder op de universiteit in de problemen was geraakt met de islamitische beweging en er zelfs geschorst werd, nu allemaal mee bezig was. Deze uiterst naïeve en gedesinteresseerde houding en de quasi totale onwetendheid die daaruit voortvloeit kan niet worden goedgepraat door de eerder aangegeven argumenten. De Raad wenst dienaangaande nog aan te stippen dat verzoekende partij, zelfs nadat zij een tijdlang werd vastgehouden en ondergedoken heeft geleefd, niet de moeite heeft genomen om zich via haar vader te informeren over de precieze situatie van haar zus en welke pogingen hij reeds zou hebben ondernomen om haar vrij te krijgen. Verzoekende partij kon enkel uitbrengen dat haar zus “goed is” nu en dat zij zelf teveel problemen had om zich om haar zus te bekommeren (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Ook deze vaststelling wijst op een totale desinteresse in de situatie van haar zus, wier activiteiten nochtans de reden vormen van haar vlucht uit Iran.

2.2.5.1. Inzake de bevinding dat verzoekende partij zichzelf tegenspreekt aangaande de activiteiten van haar zus, betoogt verzoekende partij dat er *in casu* helemaal geen sprake is van een tegenstrijdigheid doch dat de vraag opnieuw werd gesteld op een manier die een misverstand veroorzaakte. Tweemaal vertelde zij inderdaad wat ze van de politieke activiteiten van haar zus wist. Later in het verhoor werd haar gevraagd wat haar zus en dier echtgenoot van werk deden en wat ze aan de universiteit

gestudeerd hadden. Net daarna vroeg verwerende partij *"U zei dat uw zus en haar man ook foto's maakten van demonstraties en zo..."*. Boven de onduidelijkheden te wijten aan de *"vertalingfactor"*, wordt hier met deze vraag onterecht geïnduceerd dat het om *"een erkend werk"* ging van haar zus en dier echtgenoot of dat het ging over een activiteit die tijdens hun studies gebeurde. Om die reden heeft verzoekende partij geantwoord dat ze niet heeft gezegd dat haar zus foto's maakte tijdens de verkiezingen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat de ter verschoning aangehaalde uitleg niet te rijmen valt met de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft afgelegd:

"U zei dat uw zus en man ook foto's maakten van demonstraties en zo

Ik heb niet gezegd dat ze foto's maakt van de verkiezingen maakte

Voor de verkiezingen?

Ik heb niet gezegd at ze foto's maakten en zo ik zei enkel dat ze in de problemen gekomen was aan de universiteit." (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekende partij wist dat men hier peilde naar de politieke activiteiten van haar zus. Het door haar beweerde misverstand – verzoekende partij zou hebben gedacht dat met vroeg naar haar professionele bezigheden of naar haar activiteiten in het kader van haar studie aan de universiteit – gaat dan ook niet op. Waar verzoekende partij nog gewag maakt van de *"vertalingfactor"*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dienaangaande geen enkele toelichting verschaft in haar verzoekschrift, waardoor de Raad dan ook niet kan ingaan op dit argument. Hoe dan ook blijkt uit het gehoorverslag dat de aan verzoekende partij gestelde vraag duidelijk was en dat zij hierop een duidelijk – doch volledig tegenstrijdig aan wat zij eerder heeft verklaard – antwoord heeft gegeven.

2.2.6.1. Betreffende de tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd over het tijdstip waarop haar zus bepaalde voorwerpen gerelateerd aan haar politieke activiteiten bij haar begon te verschuilen, merkt verzoekende partij op dat verwerende partij voordeel heeft gehaald uit de manier waarop ze de vragen tijdens het verhoor heeft gesteld. Verzoekende partij legt uit dat zij duidelijk heeft uitgelegd dat haar zus haar regelmatig is komen bezoeken wanneer ze van haar zontje bevallen is in 2007. Ze zei ook dat toen haar zus trouwde in 1389 (2010), haar huis te klein was en dat ze om die reden een computer en twee aktetassen bij haar thuis had achtergelaten. Wanneer zij verklaarde dat haar zus *"een aantal jaren geleden"* bij haar een computer en twee aktetassen heeft achtergelaten, kan dit niet tegenstrijdig worden gevonden met het voorgaande, aangezien vier jaar wel degelijk als een aantal jaren kan worden beschouwd.

Verzoekende partij stelt verder dat zij inderdaad geknikt heeft op de vraag of dit (te begrijpen, filmpjes en foto's maken over de demonstraties waar de ordediensten mensen sloegen en dergelijke) al zes jaar aan de gang was. Verzoekende partij benadrukt hierbij dat het om de activiteit zelf ging en dat zij het niet specifiek had over het verschuilen van bepaalde spullen bij haar thuis. Verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat het tijdperk van zes jaar trouwens perfect overeenstemt met de periode waarin haar zus werd geschorst door de universiteit en dus ongetwijfeld *"bezig"* was met die activiteiten. Ten slotte geeft verzoekende partij aan dat zij op de vraag of die koffers en een computer al sinds 1385 bij haar stonden niet precies antwoordde. Zij stelde enkel het volgende: *"ik had die spullen bij mij thuis, als de pc kapot ging namen ze hem mee en brachten ze hem terug maar die aktetassen gingen en dan kwamen er weer anderen"*.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een overzicht geeft van haar verklaringen en daarmee wenst aan te tonen dat er van enige tegenstrijdigheid geen sprake is. Zo heeft zij gezegd dat haar zus in 2010, toen haar huis te klein was om deze spullen te stockeren, een computer en twee aktetassen bij haar thuis heeft afgezet, heeft zij nadien verklaard dat haar zus deze spullen een aantal jaren geleden bij haar heeft achtergelaten – hetgeen overeenstemt met haar vorige verklaringen – bedoelde zij dat de activiteiten van haar zus (foto's en filmpjes maken van demonstraties) al zes jaar aan de gang waren en dat zij op de vraag of de aktetassen en de computer in 1985 (2006) bij haar thuis werden afgezet enkel op algemene wijze heeft geantwoord dat die spullen bij haar thuis stonden en dat deze af en toe werden meegenomen en achteraf teruggebracht.

De Raad stelt vast dat, wanneer verzoekende partij tijdens het gehoor gevraagd werd of die koffers en de computer al sinds 1385 bij haar stonden inderdaad op algemene wijze het volgende heeft geantwoord: *"Ik had enkel die spullen bij mij thuis, als de pc kapot ging namen ze hem mee en brachten ze hem terug maar die aktetassen gingen en dan kwamen er weer andere"* (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Verderop in het gehoorverslag staat echter het volgende te lezen:

"Werkte uw zus op die computer?"

Ja als mijn man niet thuis was.

Wat deed ze dan?

Ik weet dat ik foto's en films zag over de demonstraties over de orde diensten die de mensen sloegen bloed enzo.

En dat was zo al zes jaar aan de gang?

Knikt ja.

En u hebt zich daar nooit vragen bij gesteld? Nee.” (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8).

De Raad stelt vast dat de verklaring dat verzoekende partij sinds 2010 de spullen van haar zus bijhield duidelijk niet te rijmen valt met de bevestiging dat dit al zes jaar zo was. Het excuus dat verzoekende partij eigenlijk bedoelde dat haar zus al zes jaar bezig was met haar politieke activiteiten, gaat volgens de Raad niet op, aangezien uit het bovenstaande blijkt dat haar duidelijk gevraagd werd of haar zus al zes jaar bij haar thuis werkte en of zij zich daar gedurende al die tijd geen vragen bij heeft gesteld. Wat er ook van zij, de Raad merkt op dat het niet zozeer voormelde tegenstrijdigheid is die verzoekende partij wordt verweten in de bestreden beslissing. In het motief in kwestie wordt hoofdzakelijk de aandacht gevestigd op het feit dat verzoekende partij zich, zelfs in het licht van de nasleep van de verkiezingen van 12 juni 2009, nooit enige vraag heeft gesteld bij wat haar zus aan het doen was en bij de mogelijke repercussies die haar activiteiten in haar huis voor haar konden hebben.

2.2.7.1. Inzake de code die gegeven werd door haar zus zodat niet om het even wie haar spullen zou kunnen afhalen, moet er volgens verzoekende partij goed aan worden herinnerd dat dit een paar weken voor haar arrestatie en de arrestatie van haar zus en dier man gebeurde. Zij heeft dus niet veel tijd gehad om zich rekenschap te geven van de mogelijke gevaarlijke gevolgen voor haar eigen veiligheid. Verzoekende partij legt uit dat zij haar zus wou helpen, hetgeen ook gesteld wordt tijdens haar gehoor. Dat zij een hooggeschoold profiel heeft doet volgens verzoekende partij geen afbreuk aan het feit dat ze haar zus heeft willen ondersteunen zonder veel over haar activiteiten te willen te weten te komen. Dat laatste is net een teken van voorzichtigheid. Zij wou zich niet te hard in de activiteiten van haar zus impliceren om zichzelf en haar familie te beschermen, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij merkt ten slotte nog op dat het feit dat haar man daar helemaal niets van wist, de stelling versterkt dat haar zus de activiteiten niet zelf organiseerde in haar huis, maar dat zij er enkel computerwerk deed en bepaalde spullen verstopte, zonder te vaak binnen te komen om de aandacht van haar schoonbroer niet te wekken. Daarbij heeft verzoekende partij nog tijdens haar gehoor verklaard dat haar zus slechts om de maand of om de week langskwam en dat ze dus niet “proactief” was.

2.2.7.2. De Raad is niet in het minst overtuigd door het verweer dat verzoekende partij niet veel tijd zou hebben gehad om zich rekenschap te geven van de mogelijke gevaarlijke gevolgen die de activiteiten/spullen van haar zus in haar huis met zich mee zouden kunnen brengen, aangezien haar de code pas enkele werken voor haar arrestatie werd gegeven. Zoals eerder werd aangehaald in onderhavig arrest, heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor (in tweede instantie) bevestigd dat verzoekende partij al gedurende zes jaar af en toe bij haar kwam werken op de computer en dat zij deze computer en ook nog twee aktetassen bij haar thuis verborg. Verzoekende partij heeft ook verklaard dat haar zus al sinds de periode dat zij naar de universiteit ging politieke activiteiten (tegen het regime) had en dat zij (bij haar thuis) filmpjes en foto's heeft gezien over mensen die hardhandig werden aangepakt door de ordediensten tijdens demonstraties. Hoewel verzoekende partij wel degelijk wist dat haar zus politiek actief was en dat zij zich ook bezighield met politieke activiteiten bij haar thuis, heeft zij zich echter gedurende al die jaren nooit de vraag gesteld wat haar zus precies bij haar thuis aan het doen was en of dit mogelijke repercussies kon hebben voor haar eigen veiligheid en die van haar gezin. Dat verzoekende partij dan niet de tijd zou hebben gehad om tot het besef te komen dat zij hiermee ernstige risico's nam voor haar veiligheid omdat zij pas enkele weken op voorhand in kennis gesteld werd van de code, komt allerminst aannemelijk over. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij zich, zelfs nadat haar deze code werd gegeven, nog geen vragen heeft gesteld bij het hele gebeuren, zodat het aangebrachte excuus in geen geval opgaat. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat de vaststelling dat zij een hooggeschoold profiel heeft, geen afbreuk doet aan het feit dat ze haar zus heeft willen ondersteunen zonder al te veel over haar activiteiten te willen te weten te komen om zichzelf en haar gezin te beschermen en zij verder nog tracht te verduidelijken dat haar zus eigenlijk niet echt politieke activiteiten verrichtte in haar huis maar er slechts af en toe computerwerk kwam verrichten, stelt de Raad vast dat dergelijk verweer de totale onwetendheid/desinteresse van verzoekende partij op dit vlak niet kan goedpraten. Indien verzoekende partij zichzelf en haar gezin werkelijk had willen beschermen, kon van haar net worden verwacht dat zij zich terdege had geïnformeerd over de activiteiten en plannen van haar zus, zodat zij het risico om ernstige problemen te ondervinden met de autoriteiten – ook voor haar zus, die zij wenste te helpen – terdege zou hebben kunnen inschatten.

2.2.8.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het tijdstip van de arrestatie van haar zus en haar schoonbroer, merkt verzoekende partij op dat ook hier de "*vertalingsfactor*" in acht dient worden genomen, die het gebrek aan precisie van haar antwoorden kan rechtvaardigen. Verzoekende partij licht toe dat zij helemaal in het begin verklaard heeft dat zij op dezelfde dag werd gearresteerd als haar zus en schoonbroer. Wat later tijdens het gehoor antwoordde ze, na een precieze datum te hebben gegeven over haar eigen arrestatie, dat ze niet precies wist wanneer haar zus gearresteerd werd, maar dat dit in ieder geval voor haar was. Verzoekende partij bevestigde toen weer dat haar zus tegelijkertijd met haar man gearresteerd werd. Naar het einde van het gehoor toe verklaarde zij dat haar schoonbroer enkele uren voor haar gearresteerd werd. Ze bevestigde daar ook wat ze al eerder gezegd had, namelijk dat ze over de arrestatie van haar zus en dier echtgenoot vernam eens zichzelf opgesloten was. Ze verduidelijkte ook meteen wat ze eerder tijdens het gehoor gezegd had over het tijdstip van de arrestatie van haar zus: "*Voor mij maar ik bedoelde daarmee een paar uur*". Volgens verzoekende partij haalt verwerende partij dus een tegenstrijdigheid aan tussen een algemenere tijdsindicatie (voor mij) en een wat preciezere tijdsindicatie (een paar uur voor mij), terwijl zij al sinds het begin van het gehoor duidelijk had laten weten dat zij op dezelfde dag als haar zus en haar schoonbroer werd aangehouden. Verwerende partij heeft echter nagelaten te verifiëren of het niet gewoon om een vergissing of verstrooiing ging. Zij kon niet automatisch tot een tegenstrijdigheid besluiten, zo meent verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat de door verzoekende partij afgelegde verklaringen in verband met het tijdstip waarop zijzelf, haar zus en haar schoonbroer gearresteerd werden op zijn minst voor interpretatie vatbaar zijn. Om die reden stelt de Raad dan ook vast dat het motief in kwestie in de bestreden beslissing buiten beschouwing dient te worden gelaten. Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij op basis van de overige onwetendheden, vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden – die niet weerlegd worden in het verzoekschrift – tot het besluit kon komen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging in haar land van herkomst.

2.2.9.1. Waar verwerende partij verzoekende partij verwijt niet te weten waar haar schoonbroer gevangen had gezeten en waar zij zelf opgesloten zat, legt verzoekende partij uit dat zij tijdens haar gehoor verschillende keren heeft verklaard dat haar schoonbroer vermoord is geweest tijdens zijn gevangenschap, en dat ze dat pas te weten is gekomen toen zij vrij was, ongeveer twee maanden na de dag dat ze werden aangehouden. Aangezien ze elkaar gedurende al die tijd niet gezien hebben, en zij na haar vrijlating versholven leefde, is het geenszins opmerkelijk dat zij niet precies weet waar haar schoonbroer gevangen werd gehouden, oppert verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt vervolgens, met betrekking tot de vaststelling dat zij evenmin kon zeggen waar zij zelf werd opgesloten, dat men iemand die voordien nog nooit in contact was gekomen met de ordediensten moeilijk kan verwijten de exacte gevangenisplaats niet te kennen. Bovendien leek het om een "onofficiële" plaats te gaan, zoals zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat het toch bevreemdend overkomt dat verzoekende partij achteraf, nadat zij werd vrijgelaten en nadat zij gevlucht is uit haar land van herkomst, niet te weten is gekomen in welke gevangenis haar schoonbroer werd vastgehouden en waar hij is overleden. Verzoekende partij heeft immers te kennen gegeven dat zij steeds contact is blijven onderhouden met haar vader, dat haar tijdens de ondervragingen verteld werd dat haar zus hetzelfde lot zou ondergaan als haar schoonbroer en dat haar zus nog steeds niet werd vrijgelaten. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij zich over dergelijke zaken zou hebben geïnformeerd, waarbij de Raad er nog op wijst dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij over het algemeen heeft nagelaten zich te informeren over het lot van haar zus in Iran, hetgeen wijst op een flagrante desinteresse.

Verder wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. De vaststelling dat verzoekende partij niet kon zeggen in welke gevangenis haar schoonbroer heeft vastgezet en dat zij evenmin kon aangeven waar zij zelf een tijd gevangen werd gehouden, dient dan ook te worden samen gelezen met de overige door verwerende partij vastgestelde onwetendheden, vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden.

2.2.10.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij weinig kwijt kon met betrekking tot de borg die betaald werd voor haar vrijlating, merkt verzoekende partij op dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij in een moeilijk identificeerbare plaats zat, dat ze niet goed wist hoe zo een

borg in elkaar zat omdat dat op een vage manier gebeurde en dat ze na die borgstelling toch zeven maanden is ondergedoken omdat ze schrik had voor represailles en wist dat de borgstelling niet voldoende was om haar te beschermen. Dit vormt volgens haar allemaal aanwijzingen dat het niet om een "officiële" aanhouding ging, waarbij trouwens geen gerechtelijke procedure werd opgestart. Omtrent dit laatste punt vindt men in het administratief dossier zelf informatie terug die haar stelling bevestigt. Zo staat in de landeninformatie te lezen dat in Iran arbitraire detentie, (tijdelijke) verdwijningen na aanhouding en detentie in geheime of niet-officiële gevangenissen voorkomt.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij is kunnen vrijkomen met een borg ter waarde van 400 000 000 toman en dat het om een eigendomsakte ging van het huis van haar vader omdat de eigendomsaktes van haar en haar man niet hoog genoeg waren (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Zij verklaart verder dat zij helemaal niet weet hoe zo'n borgstelling in zijn werk gaat. Verzoekende partij kon niet eens zeggen of de akte dan zelf in beslag wordt genomen. Gelet op de ernst van de voorgehouden problemen en de vaststelling dat het (vermoedelijk) over een aanzienlijk bedrag gaat, vindt de Raad het zeer opmerkelijk dat verzoekende partij, die, zoals meerdere keren werd aangestipt, nog steeds op regelmatige basis contact heeft met haar vader, hier helemaal niets over kan zeggen. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het vreemd is dat verzoekende partij nooit voor een rechter is moeten verschijnen. Haar insinuatie dat het om een onofficiële aanhouding ging en dat bijgevolg niet alles volgens de regels verliep, praat haar totale onwetendheid dienaangaande niet goed. Deze bewering valt overigens moeilijk te rijmen met de oproepingsbrief die verzoekende partij ter terechtzitting heeft neergelegd en waaruit blijkt dat haar vader wordt opgeroepen voor de "tweede onderzoekskamer" om verklaringen af te leggen in verband met zijn dochter, verzoekende partij.

2.2.11.1. Met betrekking tot de opmerking dat de verklaringen van verzoekende partij weinig doorleefd overkomen, onder meer omdat verzoekende partij, die beweert gedurende zeven maanden onderdoken te hebben geleefd, al die tijd nooit zou hebben geïnformeerd naar de omstandigheden waarin haar zus verkeerde, licht verzoekende partij toe dat zij toen zelf zeven maanden ondergedoken heeft geleefd, gescheiden van haar echtgenoot en kinderen, dat zij toen enkel af en toe contact had met haar vader en dat zij medicatie nam. Zij vindt dat verwerende partij nogal snel conclusies trekt zonder haar persoonlijke situatie op ernstige wijze in acht te nemen. Verzoekende partij betoogt verder dat de stelling van verwerende partij dat haar verklaringen niet doorleefd overkomen, op geen enkel objectief element berust. Zij wenst er in dit verband op te wijzen dat zij gedurende het gehoor meermaals heeft gehuild en dat de ondervrager haar zelfs heeft moeten vragen om zich niet zo druk te maken.

2.2.11.2. Waar verzoekende partij betoogt dat de stelling dat haar verklaringen niet doorleefd overkomen op geen enkel objectief element berust en dat verwerende partij te snel conclusies heeft getrokken zonder haar persoonlijke situatie op ernstige wijze in acht te nemen, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing op zeer uitvoerige wijze motiveert waarom haar verklaringen niet doorleefd overkomen – zo wordt onder meer uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing dat verzoekende partij zo goed als niets weet over de politieke ideeën/activiteiten van haar zus, dat zij hier geen enkele interesse voor toont en dat zij achteraf ook nooit interesse aan de dag heeft gelegd voor het lot van haar zus – en waarom aan haar verklaringen dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht. Verwerende partij heeft, zo blijkt uit de bestreden beslissing en uit de overige stukken die zich in het administratief dossier bevinden, hierbij wel degelijk rekening gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte elementen (zie ook punt 2.2.17.). Voormelde kritiek vindt dan ook geen steun in de bestreden beslissing. Het uiten van bepaalde emoties tijdens het gehoor (huilen, zich druk maken) volstaat uiteraard niet om de door verwerende partij gedane vaststellingen te weerleggen.

Daar waar verzoekende partij specifiek met betrekking tot de motivering dat verzoekende partij gedurende al die tijd dat zij ondergedoken leefde nooit zou hebben geïnformeerd naar de omstandigheden waarin haar zus verkeerde, aanvoert dat zij toen zeven maanden ondergedoken heeft geleefd, dat zij toen gescheiden was van haar echtgenoot en kinderen, dat zij toen enkel af en toe contact had met haar vader en dat zij medicatie nam, stelt de Raad vast dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij tijdens de periode dat zij ondergedoken leefde minstens één keer per week contact had met haar vader (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Wanneer haar vervolgens gevraagd werd welke pogingen haar vader nam om te weten te komen waar haar zus werd opgesloten en hoe hij haar vrij kon krijgen, stelde verzoekende partij dat zij hier helemaal niets over wist, dat zij er niet van op de hoogte was omdat zij meestal medicatie nam en omdat de gesprekken met hem meestal ook niet lang duurden en dat zij daar eigenlijk ook niet aan dacht, zij had zelf immers genoeg problemen (*"Nee daar dacht ik niet aan, ik had zelf genoeg problemen en ik was niet in staat daaraan te denken, ik dacht zelfs niet aan mijn kinderen. 7 maanden lang hebt u daar nooit aan gedacht om er toch eens achter te vragen. Nee"*

(administratief dossier, stuk 5, p. 10). Uit haar verklaringen kan derhalve worden afgeleid dat het, hoewel verzoekende partij nog regelmatig contact had met haar vader, zelfs niet in haar opkwam om hier vragen over te stellen, hetgeen erg bevreemdend overkomt nu verzoekende partij omwille van de politieke activiteiten van haar zus werd opgepakt en zij achteraf ondergedoken heeft moeten leven in Iran, waarna zij het land uiteindelijk is moeten ontvluchten. Het feit dat de gesprekken met haar vader kort waren en dat zij toen onder de medicatie zat, kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor dit flagrant gebrek aan interesse.

2.2.12.1. Verzoekende partij besluit dat uit het geheel van haar verklaringen niet op serieuze wijze kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid ervan. Haar verklaringen en de algemene situatie in Iran en meer bepaald in Teheran in acht genomen, heeft zij wel degelijk te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, meent verzoekende partij. Nu het niet helemaal duidelijk is aan welke politieke beweging haar zus toebehoorde, kan er eventueel twijfel ontstaan voor wat betreft de concrete gevolgen die zij riskeert te ondergaan bij terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekende partij stelt dat volgens de UNHCR-Proceduregids in dergelijk geval het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Zij wijst er in dit verband nog op dat haar verklaringen coherent en plausibel zijn en dat ze niet ingaan tegen algemeen gekende feiten. Verwerende partij heeft echter nagelaten een grondige studie uit te voeren van de algemene situatie in Iran en meer bepaald van de vervolgingsproblematiek van de aldaar aanwezige oppositiebewegingen en hun (vermeende) leden, aldus verzoekende partij.

2.2.12.2. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. In bovenstaande uiteenzetting wordt reeds uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen en dat zij in haar verzoekschrift geen argumenten heeft aangebracht waarmee zij deze conclusie kan weerleggen. Het voordeel van de twijfel kan haar dan ook niet worden toegekend.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij heeft nagelaten een grondige studie uit te voeren van de algemene situatie in Iran en meer bepaald van de vervolgingsproblematiek van de aldaar aanwezige oppositiebewegingen en hun (vermeende) leden, wijst de Raad erop dat deze informatie niet relevant is, nu de door verzoekende partij voorgehouden problemen niet geloofwaardig zijn.

2.2.13.1. Verzoekende partij citeert artikel 57/7bis (thans artikel 48/7) van de vreemdelingenwet en zij benadrukt dat zij op 10 september 2012 gearresteerd werd, dat zij 58 dagen in gevangenschap heeft doorgebracht en dat zij tijdens deze periode werd gemarteld en mishandeld door haar bewakers. Zij heeft bijgevolg reeds schade geleden in de zin van voormelde bepaling, zodat dit een duidelijk aanwijzing is dat haar vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

2.2.13.2. Nogmaals stipt de Raad aan dat er aan de problemen die verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft geschetst geen geloof kan worden gehecht. Bovenstaande argumentatie wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.14. Wat betreft de oproepingsbrief d.d. 31 oktober 2013 die verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt, merkt de Raad op dat dergelijk document niet als begin van bewijs kan worden beschouwd voor de door verzoekende partij voorgehouden problemen, aangezien uit dit stuk enkel kan worden afgeleid dat haar vader, R. F., wordt opgeroepen om te verschijnen voor de tweede onderzoekskamer van de rechtbank van Evin om verklaringen over haar af te leggen. De Raad wenst er tevens op te wijzen dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is.

2.2.15. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 12 en stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 november 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het in punt 2.2.8.2. gestelde – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT